

Företag som funnits och finns i Skattkärr

Minnesanteckningar av

Widing Ryberg hösten 1993.

Östra Fågelviks Hembygdsförening

Nu skall jag försöka att dra mig till minnes hur många företag det funnits och finns i Skattkärr:

För att börja med sågverken:

Först Ostermanssågen, norra sågen eller som det i dagligt tal blev Norlersåga. Av driften på denna såg, kan jag inte minnas något.

Däremot minns jag hur bra det var att sitta på bryggorna och meta, det var nämligen tak över dem. Där var det bra att sitta under och meta när det regnade, för när det regnar nappar det som bäst.

Westlundssågen Södra sågen (Sönnersåga). Där var det ramsågning, till en början var det en ram, då fick de fyrskära stockarna och skicka tillbaka fyrkanten i sjön för att sedan ta upp den igen och göra bräder av stocken. Sedan köptes en ram till, då fyrskars stocken i den första gick sedan övertill de andra och färdigsågades där.

Många båtar var jag med och stuvade, en Holländare som hette Familjen lastade vi på julaftonen för han skulle prompt hem till juldagen.

En tid efter hade Familjen gått under med man och allt

Ulvby trä köpte Westlunds såg, rustade upp som de ville ha den, några år senare sålde Ulvby trä till en som heter Ingvar Pettersson, ägare till Bäckhammars bruk. Sågen brann ner till gruhden, men blev uppbyggd på nytt helt modern. Moderniseringen fortsätter än i dag har jag sett. I dag kan inte någon kalla sågen för Svälta.

Tjernelds tegelbruk är det inte så mycket att orda om, det mesta är ju redan skrivet i "Fågelvikingen". De flesta arbetsplatser inom tegelbrukets domäner har jag provat på.

Sedan kom Kakelfabriken, men där var ingen tillverkning när jag kom till Skattkärr på hösten 1931. Vi använde Kakelfabriken till lekplats.

Tjerneld skänkte fotbollsplanen till Skattkärrs idrottsförening.

På nersidan tegelbruket mot sjön byggde Osland sin mekaniska verkstad där han tillverkade pumpar och hydroforer för att kunna galvanisera hydrofortankarna byggde han en galvaniseringsverkstad vid kakelfabriken där senare vattenglasfabriken låg som blev Karlstaås Kemiska, somi dag heter Selikemi. Osland och hans broder Karlsson byggde en mekanisk verkstad vid Herrövägens början. Denna verkstad verkade i många år ända till Oslands död. Sedan sålde Karlsson verkstaden till en annan, Mekanisk verkstad som inte sysselsätter någon mer än de båda ägarna. När Osland byggde verkstaden skedde en dödsolycka, det var en fyrkantig överliggare av cement som låg på övre sidan av fönsterbågen som föll ner och krossade huvudet på mannen som hette Stig Eske. Detta känner nog äldre Skattkärrsbor till.

Osland tillverkade gengasagregat som var i bruk i hela Sverige. I de lokaler som Osland lämnade vid tegelbruket kom en tysk som hette Reinicke, han startade ett tagelspinneri, där var det lättsamt att arbeta. Gunnar i Gata även kallad Skatmåns fick sätta upp radior i alla salarna, man tyckte då att det gick lättare med musik. Men jag tror, att när musiken var på lyssnade vi och arbetade i stället för att prata. Han visste vad han gjorde. Det fanns många, väldigt otäcka arbeten, t.ex. att tvätta svinhår som hade legat i en månad i en stor basäng och gått igenom en förruttnelseprocedur, det luktade ammoniak så ögonen rann, men det skulle ösas upp ur basängen och in i en roterande tunna som var tvättmaskinen sedan in med svinhåren i torkugnen. Ett annat var att rycka dösvans, samma procedur som med svinhåren fastän mycket otäckare, man fick vara försiktig så att man inte hade sår på händerna för då blev det blodförgiftning.

Dösvans var när de skar loss svansen på döda hästar, det var mycket kött och hud kvar, därför fick svansarna liksom svinhåren ligga till förruttnelse. Allt kött och hud skulle avlägsnas från svanstaglet, detta gjordes för hand för att inte skada taglet. Det blev hår- och klädborstar av hästsvans. Av manhår blev det konstnärspenslar.

När vi höll på med detta otäcka arbete fick vi låna långskaftade-gummihandskar som efter användandet decinficerades, Reinicke var noga med hygien. Efter ett sådant arbete fick vi en extra femtiolapp, vilket var välkommen som förstärkning i kassan.

Den som tog över Tagelspinneriet och Kakelfabriken efter Reinicke hette Persson, kallades Persson på Tagelspinneriet för att folk skulle veta vem man talade om. Han körde Tagelspinneriet så länge som det var möjligt. Sedan kom plasten. Persson flyttade då över sin verksamhet till kakelfabriken och började med material som innehöll något i plast som såg ut som träull och som användes som sitsar i bilar.

Persson håller fortfarande på med denna tillverkning

Tagelspinneriets lokaler stod sedan tomma tills Björn Karlsson kom och öppnade Villaplåt, efter Villaplåt kom det en firma som tillverkar något i plast, små värmekuddar att ha i vantar och skor när det är kallt. De håller värmen några timmar, hur det går till har jag aldrig provat

I Oslands lokaler i kakelfabriken kom det ett företag som gjorde vattenglas. Vattenglas användes till mycket. Det var vattenglas i limmet som användes på Plywood. Limmet bestod av blod, sojamjöl, vattenglas och ammoniak. Doften av detta lim var inte det bästa man kunde få i näsan. På den tiden fanns inte något omklädningsrum utan man fick åka hem med den starka odören i kläderna. På sommaren gick det

väl an då klädde man av sig vid sjön och badade innan man gick hem med arbetskläderna i en kasse som man kunde hänga ute över natten. Vattenglas var väldigt bra att lägga in färska ägg i. Äggen stod sig hur länge som helst. När det inte fanns kyl var det enda sättet att kunna bevara dem. Jag vet inte om Ledel ägde Vattenglas från början. Ledel äger det som förut kallades Karlstad Kemiska och som nu heter Petro Kemi

Nynäs Petroleum köpte tomten bredvid kakelfabriken och satte upp två oljecisterner. Den närmast järnvägen var jag med och höll emot nithammaren, ett himla oväsen, inga hörselskydd fanns det på den tiden. Nynäs fraktade bensin till mackarna och eldningsolja till villor och företag över hela Värmland. Några av de som jobbade där var Krona - Bark - Ingvar Wall - Bernt Nilsson alias Putte - Alvar Arvidsson - Martin Arvidsson - Kjell Edén.

Skattkärrs motorbåtsklubb hade en intresseförening inom klubben som köpte gamla reningsverket för att bygga båthus att ställa sina dyra båtar under vintern. Men det blev det inget av, för det färdigbyggda huset såldes till Göran Forsberg. Där öppnade han båttillverkning, det var plastbåtar det gällde. Båtarna GF tillverkade har namnet FORBINA och har olika storlekar. Forbina 8000 mm. - 9000 - 9001 - 1100 mm. och en liten plutt som heter Forbina Bambino 2500 mm. lång 1800 mm. bred. Forsberg har nu flyttat till Karlstad med sin tillverkning. Båtarna kostar runt 1 milj. för de mindre upp till 9000 mm. 1.5 milj. har jag hört för de större. Området utanför Görans båttillverkning är nu såld till en som monterar kylaggregat i transportbilar. Han skar hål i tankarna och gjorde verkstad i tankarna.

Det kom en man som hette Lennart Ullberg till Skattkärr och började bygga en fabrik som kallades för Nordverk, han var gift med dottern ~~till~~ Pettersson som ägde Skandia Säng och Resår vilken låg på Ruds- vägen. Det var hennes pengar som han rörde sig med, han förvaltrade dem väl. När fabriken stod färdig började han med väghyvlar och traktorer och Säng och Resår fick kastas för att inte ta upp för mycket plats för det tyngre arbetet. Jag lackerade allt som skulle lackeras. Ensam lackerare som jag var, blev det mycket övertid. Firman fick lägga in om tillstånd för att jag skulle få göra mer övertid.

Väghyvlarna hette NORDVERK. Traktorerna hette MAN och var speciellt ägnade för att användas i skogen. Vassen på Gäverön köpte sex stycken som han var väldigt nöjd med. Väghyvlarna var hypermoderna med ett schaktblad som det gick att hyvla tunnlar även i taket, den enda som det gick att göra så med. Många hyvlar skickades till Afrika. Tio

stycken gick till en plats som hette GÄDDA.

Ullberg skulle i Skattkärr, tillsammans med Mölnbacka Trysil, bygga en kaj från Fiskartorpet ut till Herrön och sedan bygga en ny fabrik ute på ängarna. Ritningarna var färdiga, men enligt Ullberg ville ändra på en dörr, vilket Ullberg inte tolererade. Han tog sin fabrik och flyttade till Åsahus lokaler i Åmål. De hade förstärkt golvet för att hålla den tunga industrin, men det höll bara en vinter. Då ville Uddevalla ha honom och han flyttade dit och fick en hacka under bordet, enligt välunderrättade kretsar, som det heter.

Ullberg hade flyttat till Schweis och överlämnade fabriken till sonen. Vart Nordverk tog vägen när den kom till Uddevalla vet jag inte.

Efter Nordverk kom Solaindustri in i Nordverks lokaler. Detta företag har bytt namn så många gånger att det inte är lätt att veta namnet i dag men det kan ju kvitta, för nu har de slagit igen och flyttat. Synd på så fina lokaler, att inte någon industri som anställer folk.

Natten mellan den första och andra november ¹⁹⁹³ brann det i övre våningen på Solaindustrin. Det kunde varit slutet för dessa fabrikslokaler.

Vid sågverket byggdes ett skjul som var större än hyvleriet, där skulle det bli hustillverkning. Huset skulle heta Värmlandshus, men konkurrensen var för stor, från ett så väletablerat företag som Åsahus. Så det blev att slå igen efter några år.

Det fanns ett familjeföretag som hette FISKS SÄNGFABRIK, med tre anställda. Pappan, Erik ^{Fisk} ~~Fisk~~ som blev järnvägsarbetare, Ivan Fisk som var konstnär. När fabriken slog igen började Ivan tälja träfigurer. De mest eftertraktade och mest kända var älgskulpturerna. Fabriken låg på vad vi i dag kallar vägen, Stationsvägen, bakom Vahlströms hus. När Vahlström köpte sitt hus och började göra ombyggnad, så hittade han en dubbelpipig hagelbössa under taket uppe på andra våningen. Bössan var laddad med två skarpa hagelpatroner. Vid sidan om bössan låg det en anslagstavla, som det stod att läsa "Kalle Andersson och andra djävla fårben PLIKTE med livet om ni inte slutar att gå över min gård". Huset kallades STOVÄRNS HUSET.

En Ramfabrik fanns det också som kallades för GULDLISTEN. Signe Christiansson var förman där. Denna fabrik låg på det som nu heter Ängskogsvägen, där Tomtvägen och Ängskogsvägen möts utanför där Ruth Svensson bor.

Torgnys trä ligger på en plats som kallades Berget förr i tiden.

När Nils Boström arrenderade jordbruket av Tjerneld plöjde jag alla hans åkrar. Torgnys Trä har några stycken anställda.

HERRÖVÄGEN:

På högra sidan av Herrövägen var det en norrman, som var plåtslagare, han byggde en verkstad för plåtslageri, men när han dog stod det tomt några år tills Bengt Lindgren öppnade bilverkstad i huset.

Bengts Bil & Motor heter verkstaden och ligger på Herrövägens högra sida. Nedanför Bengt finns en firma som heter TC-produkter, en firma som gör båtbygg. Längre ner på högra sidan ligger ett företag som är ganska hemligt av skyltarna att döma. Antagligen något som rör civilförsvaret. På vänstra sidan ligger Fd. Oslands mekverk, nedanför Oslands ligger SMAB en sorts verkstad. Längre ner ligger två företag till men där finns inga namn. Detta var vad jag fick fram av besöket på Herrövägen. Längre bort ligger 91:an som tillhör Ingmar Hyttring, Där finns vad jag kommit fram till inga anställda.

Det fanns en man på Englandsvägen som hette Gustav, han kallades allmänt Laggkärls Gustav, detta för att han tillverkade laggkärl. Detta är baljor som inte är gjorda i plast utan är tillverkade i trä. Baljan består av smala träbitar som är falsade på så sätt att när det blir tryck på bräderna utifrån så trycks de mot varandra och tätar på så vis. Men för att kärlet skulle hålla ihop var det något som kallades jolinger runt om kärlet, dessa jolingar var ofta av järn. Men ibland fick han beställning på kärll med träjoling, då flätade han jolingar av mjuka trädrötter och när de var färdigflätade lade han dem i vatten för att de inte skulle torka ihop tills han skulle ha dem. När han satt ihop ett kärll och tvingat över träjolingarna och det fått torka blev träjolingarna hårdare än de av plåt.

Där Konsum ligger idag var det förr bebyggelse. Harry och Filip Persson hade häståkeri och en, ibland två kor. Harry gick efter vägen med lien och hackade dikesgräs, därför var det inte tal om att det skulle spridas ut något ogräsbekämpningsmedel. Det hackade ledde till att både kon och hästen hade att äta under vintern. Det fanns flera bostäder där Konsum ligger. Där fanns det en liten stuga som det bodde någon som hette Dalén. Pojkarna hette Hans, han var yngst, sedan Nils som spelade tennis. Han blev så förälskad i en flicka att han lånade ett salongsgevär och sköt sig. I huset bredvid hade Järnberg sin tillverkning av fruktsaltsamarin. Helden hade sin frisörmottagning i nästa hus, vägg i vägg med Backman, han var brännare på tegelbruket. I samma länga hade Rosa Engvall och hennes tvillingsyster damfrisörsalong. Vart de tog vägen sedan vet jag inte. Helden flyttade till Olof Westlundsvägen till Ture Noréns hus, där var han i många år. Det kostade en krona att bli klippt, men då fick man hårmassage och mycket lukta gott.

Nu skall jag försöka att dra mig till minnes hur många företag det funnits och finns i Skattekärr:

För att börja med sågverken:

Först Ostermanssågen, norra sågen eller som det i dagligt tal blev Norlersåga. Av driften på denna såg, kan jag inte minnas något.

Däremot minns jag hur bra det var att sitta på bryggorna och meta, det var nämligen tak över dem. Där var det bra att sitta under och meta när det regnade, för när det regnar nappar det som bäst.

Westlundssågen Södra sågen (Sönnersåga). Där var det ramsågning, till en början var det en ram, då fick de fyrskära stockarna och skicka tillbaka fyrkanten i sjön för att sedan ta upp den igen och göra bräder av stocken. Sedan köptes en ram till, då fyrskars stocken i den första gick sedan övertill de andra och färdigsågades där.

Många båtar var jag med och stuvade, en Holländare som hette Familjen lastade vi på julaftonen för han skulle prompt hem till juldagen.

En tid efter hade Familjen gått under med man och allt

Ulvby trä köpte Westlunds såg, rustade upp som de ville ha den, några år senare sålde Ulvby trä till en som heter Ingvar Pettersson, ägare till Bäckhammars bruk. Sågen brann ner till gruhden, men blev uppbyggd på nytt helt modern. Moderniseringen fortsätter än i dag har jag sett. I dag kan inte någon kalla sågen för Svälta.

Tjernelds tegelbruk är det inte så mycket att orda om, det mesta är ju redan skrivet i "Fågelvikingen". De flesta arbetsplatser inom tegelbrukets domäner har jag provat på.

Sedan kom Kakelfabriken, men där var ingen tillverkning när jag kom till Skattekärr på hösten 1931. Vi använde Kakelfabriken till lekplats.

Tjerneld skänkte fotbollsplanen till Skattekärrens idrottsförening.

På nersidan tegelbruket mot sjön byggde Osland sin mekaniska verkstad där han tillverkade pumpar och hydroforer för att kunna galvanisera hydrofortankarna byggde han en galvaniseringsverkstad vid kakelfabriken där senare vattenglasfabriken låg som blev Karlstaås Kemiska, somi dag heter Selikemi. Osland och hans broder Karlsson byggde en mekanisk verkstad vid Herrövägens början. Denna verkstad verkade i många år ända till Oslands död. Sedan sålde Karlsson verkstaden till en annan, Mekanisk verkstad som inte sysselsätter någon mer än de båda ägarna. När Osland byggde verkstaden skedde en dödsolycka, det var en fyrkantig överliggare av cement som låg på övre sidan av fönsterbågen som föll ner och krossade huvudet på mannen som hette Stig Eske. Detta känner nog äldre Skattekärrsbor till.

Osland tillverkade gengasagregat som var i bruk i hela Sverige. I de lokaler som Osland lämnade vid tegelbruket kom en tysk som hette Reinicke, han startade ett tagelspinneri, där var det lättsamt att arbeta. Gunnar i Gata även kallad Skatmåns fick sätta upp radior i alla salarna, man tyckte då att det gick lättare med musik. Men jag tror, att när musiken var på lyssnade vi och arbetade i stället för att prata. Han visste vad han gjorde. Det fanns många, väldigt otäcka arbeten, t.ex. att tvätta svinhår som hade legat i en månad i en stor basäng och gått igenom en förruttnelseprocedur, det luktade ammoniak så ögonen rann, men det skulle ösas upp ur basängen och in i en roterande tunna som var tvättmaskinen sedan in med svinhåren i torkugnen. Ett annat var att rycka dösvans, samma procedur som med svinhåren fastän mycket otäckare, man fick vara försiktig så att man inte hade sår på händerna för då blev det blodförgiftning.

Dösvans var när de skar loss svansen på döda hästar, det var mycket kött och hud kvar, därför fick svansarna liksom svinhåren ligga till förruttnelse. Allt kött och hud skulle avlägsnas från svanstaglet, detta gjordes för hand för att inte skada taglet. Det blev hår- och klädborstar av hästsvans. Av manhår blev det konstnärspenslar.

När vi höll på med detta otäcka arbete fick vi låna långskaftade-gummihandskar som efter användandet decinficerades, Reinicke var noga med hygien. Efter ett sådant arbete fick vi en extra femtiolapp, vilket var välkommen som förstärkning i kassan.

Den som tog över Tagelspinneriet och Kakelfabriken efter Reinicke hette Persson, kallades Persson på Tagelspinneriet för att folk skulle veta vem man talade om. Han körde Tagelspinneriet så länge som det var möjligt. Sedan kom plasten. Persson flyttade då över sin verksamhet till kakelfabriken och började med material som innehöll något i plast som såg ut som träull och som användes som sitsar i bilar.

Persson håller fortfarande på med denna tillverkning

Tagelspinneriets lokaler stod sedan tomma tills Björn Karlsson kom och öppnade Villaplåt, efter Villaplåt kom det en firma som tillverkar något i plast, små värmekuddar att ha i vantar och skor när det är kallt. De håller värmen några timmar, hur det går till har jag aldrig provat

I Oslands lokaler i kakelfabriken kom det ett företag som gjorde vattenglas. Vattenglas användes till mycket. Det var vattenglas i limmet som användes på Plywood. Limmet bestod av blod, sojamjöl, vattenglas och ammoniak. Doften av detta lim var inte det bästa man kunde få i näsan. På den tiden fanns inte något omklädningsrum utan man fick åka hem med den starka odören i kläderna. På sommaren gick det

väl an då klädde man av sig vid sjön och badade innan man gick hem med arbetskläderna i en kasse som man kunde hänga ute över natten. Vattenglas var väldigt bra att lägga in färska ägg i. Äggen stod sig hur länge som helst. När det inte fanns kyl var det enda sättet att kunna bevara dem. Jag vet inte om Ledel ägde Vattenglas från början. Ledel äger det som förut kallades Karlstad Kemiska och som nu heter Petro Kemi

Nynäs Petroleum köpte tomten bredvid kakelfabriken och satte upp två oljecisterner. Den närmast järnvägen var jag med och höll emot nithammaren, ett himla oväsen, inga hörselskydd fanns det på den tiden. Nynäs fraktade bensin till mackarna och eldningsolja till villor och företag över hela Värmland. Några av de som jobbade där var Krona - Bark - Ingvar Wall - Bernt Nilsson alias Putte - Alvar Arvidsson - Martin Arvidsson - Kjell Edén.

Skattkärrs motorbåtsklubb hade en intresseförening inom klubben som köpte gamla reningsverket för att bygga båthus att ställa sina dyra båtar under vintern. Men det blev det inget av, för det färdigbyggda huset såldes till Göran Forsberg. Där öppnade han båttillverkning, det var plastbåtar det gällde. Båtarna GF tillverkade har namnet FORBINA och har olika storlekar. Forbina 8000 mm. - 9000 - 9001 - 1100 mm. och en liten plutt som heter Forbina Bambino 2500 mm. lång 1800 mm. bred. Forsberg har nu flyttat till Karlstad med sin tillverkning. Båtarna kostar runt 1 milj. för de mindre upp till 9000 mm. 1.5 milj. har jag hört för de större. Området utanför Görans båttillverkning är nu såld till en som monterar kylaggregat i transportbilar. Han skar hål i tankarna och gjorde verkstad i tankarna.

Det kom en man som hette Lennart Ullberg till Skattkärr och började bygga en fabrik som kallades för Nordverk, han var gift med dottern ~~till~~ Pettersson som ägde Skandia Säng och Resår vilken låg på Rudsvägen. Det var hennes pengar som han rörde sig med, han förvaltrade dem väl. När fabriken stod färdig började han med väghyvlar och traktorer och Säng och Resår fick kastas för att inte ta upp för mycket plats för det tyngre arbetet. Jag lackerade allt som skulle lackeras. Ensam lackerare som jag var, blev det mycket övertid. Firman fick lägga in om tillstånd för att jag skulle få göra mer övertid.

Väghyvlarna hette NORDVERK. Traktorerna hette MAN och var speciellt ägnade för att användas i skogen. Vassen på Gäverön köpte sex stycken som han var väldigt nöjd med. Väghyvlarna var hypermoderna med ett schaktblad som det gick att hyvla tunnlar även i taket, den enda som det gick att göra så med. Många hyvlar skickades till Afrika. Tio

stycken gick till en plats som hette GÄDDA.

Ullberg skulle i Skattkärr, tillsammans med Mölnbacka Trysil, bygga en kaj från Fiskartorpet ut till Herrön och sedan bygga en ny fabrik ute på ängarna. Ritningarna var färdiga, men enligt Ullberg ville ändra på en dörr, vilket Ullberg inte tolererade. Han tog sin fabrik och flyttade till Åsahus lokaler i Åmål. De hade förstärkt golvet för att hålla den tunga industrin, men det höll bara en vinter. Då ville Uddevalla ha honom och han flyttade dit och fick en hacka under bordet, enligt välunderrättade kretsar, som det heter.

Ullberg hade flyttat till Schweis och överlämnade fabriken till sonen. Vart Nordverk tog vägen när den kom till Uddevalla vet jag inte.

Efter Nordverk kom Solaindustri in i Nordverks lokaler. Detta företag har bytt namn så många gånger att det inte är lätt att veta namnet i dag men det kan ju kvitta, för nu har de slagit igen och flyttat. Synd på så fina lokaler, att inte någon industri som anställer folk.

Natten mellan den första och andra november ¹⁹⁹³ brann det i övre våningen på Solaindustrin. Det kunde varit slutet för dessa fabrikslokaler.

Vid sågverket byggdes ett skjul som var större än hyvleriet, där skulle det bli hustillverkning. Huset skulle heta Värmlandshus, men konkurrensen var för stor, från ett så väletablerat företag som Åsahus. Så det blev att slå igen efter några år.

Det fanns ett familjeföretag som hette FISKS SÄNGFABRIK, med tre anställda. Pappan, Erik ^{Fisk} ~~Fisk~~ som blev järnvägsarbetare, Ivan Fisk som var konstnär. När fabriken slog igen började Ivan tälja träfigurer. De mest eftertraktade och mest kända var älgskulpturerna. Fabriken låg på vad vi i dag kallar vägen, Stationsvägen, bakom Vahlströms hus. När Vahlström köpte sitt hus och började göra ombyggnad, så hittade han en dubbelpipig hagelbössa under taket uppe på andra våningen. Bössan var laddad med två skarpa hagelpatroner. Vid sidan om bössan låg det en anslagstavla, som det stod att läsa "Kalle Andersson och andra djävla fårben PLIKTE med livet om ni inte slutar att gå över min gård". Huset kallades STOVÄRNS HUSET.

En Ramfabrik fanns det också som kallades för GULDLISTEN. Signe Christiansson var förman där. Denna fabrik låg på det som nu heter Ängskogsvägen, där Tomtvägen och Ängskogsvägen möts utanför där Ruth Svensson bor.

Torgnys trä ligger på en plats som kallades Berget förr i tiden.

När Nils Boström arrenderade jordbruket av Tjerneld plöjde jag alla hans åkrar. Torgnys Trä har några stycken anställda.

HERRÖVÄGEN:

På högra sidan av Herrövägen var det en norrman, som var plåtslagare, han byggde en verkstad för plåtslageri, men när han dog stod det tomt några år tills Bengt Lindgren öppnade bilverkstad i huset.

Bengts Bil & Motor heter verkstaden och ligger på Herrövägens högra sida. Nedanför Bengt finns en firma som heter TC-produkter, en firma som gör båtbyggor. Längre ner på högra sidan ligger ett företag som är ganska hemligt av skyltarna att döma. Antagligen något som rör civilförsvaret. På vänstra sidan ligger Fd. Oslands mekverk, nedanför Oslands ligger SMAB en sorts verkstad. Längre ner ligger två företag till men där finns inga namn. Detta var vad jag fick fram av besöket på Herrövägen. Längre bort ligger 91:an som tillhör Ingmar Hyttring, Där finns vad jag kommit fram till inga anställda.

Det fanns en man på Englandsvägen som hette Gustav, han kallades allmänt Laggkärls Gustav, detta för att han tillverkade laggkärl. Detta är baljor som inte är gjorda i plast utan är tillverkade i trä. Baljan består av smala träbitar som är falsade på så sätt att när det blir tryck på bräderna utifrån så trycks de mot varandra och tätar på så vis. Men för att kärlet skulle hålla ihop var det något som kallades jolinger runt om kärlet, dessa jolingar var ofta av järn. Men ibland fick han beställning på kärll med träjoling, då flätade han jolingar av mjuka trädrötter och när de var färdigflätade lade han dem i vatten för att de inte skulle torka ihop tills han skulle ha dem. När han satt ihop ett kärll och tvingat över träjolingarn och det fått torka blev träjolingarna hårdare än de av plåt.

Där Konsum ligger idag var det förr bebyggelse. Harry och Filip Persson hade häståkeri och en, ibland två kor. Harry gick efter vägen med lien och hackade dikesgräs, därför var det inte tal om att det skulle spridas ut något ogräsbekämpningsmedel. Det hackade ledde till att både kon och hästen hade att äta under vintern. Det fanns flera bostäder där Konsum ligger. Där fanns det en liten stuga som det bodde någon som hette Dalén. Pojkarna hette Hans, han var yngst, sedan Nils som spelase tennis. Han blev så förälskad i en flicka att han lånade ett salongsgevär och sköt sig. I huset bredvid hade Järnberg sin tillverkning av fruktsaltsamarin. Helden hade sin frisörmottagning i nästa hus, vägg i vägg med Backman, han var brännare på tegelbruket. I samma länga hade Rosa Engvall och hennes tvillingsyster damfrisörsalong. Vart de tog vägen sedan vet jag inte. Helden flyttade till Olof Westlundsvägen till Ture Noréns hus, där var han i många år. Det kostade en krona att bli klippt, men då fick man hårmassage och mycket lukta gott.